

PAKÓ LÁSZLÓ Pakó László (1980–) történész, 2009 óta az Erdélyi Múzeum-Egyesület Jakó Zsigmond Kutatóintézetének tudományos munkatársa. Egyetemi tanulmányait a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetemen végezte 1999 és 2003 között, ahol 2004-ben magiszteri, 2013-ban pedig doktori fokozatot is szerzett. Kutatási területei az erdélyi fejedelemségkori város-, intézmény-, jog- és társadalomtörténet, különösen Kolozsvár város kora újkori bíraskodási gyakorlata; bűnök, büntetések, bűnözőtársadalom a kora újkori Kolozsváron; jogtudó értelmiség; város és nemesség a kora újkori Erdélyben. Társszerkesztője a Kiss András kézírata alapján készült Kolozsvári boszorkányperek, 1564–1743 című forráskiadványnak. 2012 óta egyik szervezője a Magyar Tudomány Napja Erdélyben rendezvénysorozat történelem szekciójának, és szerkesztőségi tagja a 2013-tól megjelenő Certamen. Előadások a Magyar Tudomány Napján az Erdélyi Múzeum-Egyesület I. Szakosztályában című évkönyvsorozatnak.

A Magyar Tudomány Napja Erdélyben 21. fórumán elhangzó plenáris előadása:

Pakó László (történész, tudományos kutató, EME, Jakó Zsigmond Kutatóintézet, Kolozsvár):
Gyilkosság, boszorkányüldözés és szakmai túlkapás. Egy „kivételes” prókatori életút a kora újkori Kolozsváron

Az előadás Igyártó György kolozsvári prókátor személyét és életútjának különböző vetületeit veszi vizsgálat alá, kiemelve azon lehetőségeket, kihívásokat és buktatókat, melyek meghatározhattak egy kora újkori prókatori életutat. Habár szakmai pályafutása kezdetén súlyos feleséggyilkossági vádak zúdultak a nyakába, karrierje nem törött derékba. Kezdetben a városiak magánügyvédjeként, majd a város alkalmazott prókátoraként kiterjedt társadalmi hálót szőtt maga köré, kapcsolatba kerülve a városi elit számos tagjával. A városi közerkölesök és a boszorkányok elleni harc éllóvasaként 1582 és 1585 között majdnem tucatnyi feltételezett boszorkányt állított bíróság elé, ezzel válva Kolozsvár leghírhedtebb boszorkányüldözőjévé. Sikeresnek tűnő szakmai tevékenysége ellenére, vélhetően pénzsóvársága és bosszúvágya által hajtva, számos olyan szakmai túlkapást követett el, amelyek nemcsak szakmai fejlődésében rántották vissza, hanem a város bírósági intézményrendszerében is változást hoztak. Vélhetően Igyártó esetéből okulva határozta el a városi magisztrátus, hogy a közbűntettek esetében hivatalból indítandó perek kezdeményezésének jogát kizárólag a nemrég létrehozott városi jogügyigazgatók (a forrásokban direktorok, mai modern kifejezéssel ügyészek) kezébe adja át.